

Verzoek van het Bundesverwaltungsgericht van 8 november 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Katharina Rinke en Ärztekammer Hamburg

(Zaak C-25/02)

(2002/C 97/05)

Het Bundesverwaltungsgericht heeft bij beschikking van 8 november 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 31 januari 2002, in het geding tussen Katharina Rinke en Ärztekammer Hamburg, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Levert het in de richtlijnen 86/457/EEG⁽¹⁾ en 93/16/EEG⁽²⁾ neergelegde vereiste dat bepaalde delen van de specifieke opleiding in de huisartsgeneeskunde tot verwerving van de titel „huisarts” in het kader van een voltijdse tewerkstelling moeten worden gevolgd, een indirecte discriminatie op grond van geslacht in de zin van richtlijn 76/207/EEG⁽³⁾ op?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:
 - a) Hoe dient het normenconflict tussen richtlijn 76/207/EEG enerzijds en de richtlijnen 86/457/EEG en 93/16/EEG anderzijds te worden opgelost?
 - b) Behoort het verbod van indirecte discriminatie op grond van geslacht tot de gemeenschapsrechtelijke ongeschreven grondrechten, die voorrang hebben op een daarmee in strijd zijnde regel van het secundaire gemeenschapsrecht?

⁽¹⁾ PB L 267 van 19.9.1986, blz. 26.

⁽²⁾ PB L 165 van 7.7.1993, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 39 van 14.2.1976, blz. 40.

Verzoek van het Tribunal Tributário de 1ª Instância de Lisboa, 3º Juízo — 2ª Secção, van 27 december 2001 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Recheio — Cash & Carry, SA en Fazenda Pública/Registo Nacional de Pessoas Colectivas

(Zaak C-30/02)

(2002/C 97/06)

Het Tribunal Tributário de 1ª Instância de Lisboa, 3º Juízo — 2ª Secção, heeft bij beschikking van 27 december 2001, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 4 februari 2002, in het geding tussen Recheio — Cash & Carry, SA en Fazenda Pública/Registo Nacional de Pessoas Colectivas, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Staat het gemeenschapsrecht eraan in de weg, dat een lidstaat voor de vordering tot terugbetaling van in strijd

met het gemeenschapsrecht geheven belastingen een vervalttermijn van 90 dagen stelt te rekenen vanaf het einde van de termijn voor vrijwillige betaling, wanneer daardoor de uitoefening van het recht op terugbetaling buitensporig moeilijk wordt?

2. Zo ja, wat is de minimumtermijn die als verenigbaar met het verbod op buitensporig moeilijke terugvordering kan worden beschouwd?
3. Op basis van welke criteria moet deze termijn dan worden vastgesteld?

Verzoek van het Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto, Sezione terza van 16 januari 2002 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Di Lenardo Adriano SRL (C-37/02) en Dilexport (C-38/02) tegen ministerie van Buitenlandse Handel — Algemene directie voor handelspolitiek en beheer van het handelsverkeer — Afdeling II

(Zaken C-37/02 en C-38/02)

(2002/C 97/07)

Het Tribunale Amministrativo Regionale per il Veneto, Sezione terza heeft bij beschikking van 16 januari 2002, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 13 februari 2002, in het geding tussen Di Lenardo Adriano SRL (C-37/02) en Dilexport (C-38/02) tegen ministerie van Buitenlandse Handel, — Algemene directie voor handelspolitiek en beheer van het handelsverkeer — Afdeling II, het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

- 1) Zijn de artikelen 1, 3, 4, 5 en 31 van verordening (EG) nr. 896/2001⁽¹⁾ in strijd met het Verdrag, met name met artikel 7 EG (ex artikel 4 EG-Verdrag), en met de andere in dit Verdrag gestelde normen of beginselen met betrekking tot de scheiding van functies en bevoegdheden tussen de gemeenschapsinstellingen (in het bijzonder de Raad en de Commissie)?
- 2) Zijn deze artikelen van verordening (EG) nr. 896/2001 in strijd met het beginsel dat de wet geen terugwerkende kracht heeft en met de daarmee samenhangende beginselen van gewettigd vertrouwen en rechtszekerheid?

- 3) Zijn deze bepalingen van verordening (EG) nr. 896/2001 in strijd met verordening (EEG) nr. 404/93⁽²⁾ van de Raad van 13 februari 1993 (en de latere wijzigingen en aanvullingen), en in het bijzonder met artikel 20 van deze verordening?
- 4) Indien het antwoord op de voorgaande vragen ontken-
nend luidt, is artikel 6 van verordening (EG) nr. 896/2001 van de Commissie, in het bijzonder de bepaling sub c, in strijd met het fundamentele recht van vrije beroepsuitoefening, in de vorm van de vrijheid van onderneming?

⁽¹⁾ PB L 126 van 8.5.2001, blz. 6.

⁽²⁾ PB L 47 van 25.2.1993, blz. 1.

Beroep, op 15 februari 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Portugese Republiek

(Zaak C-44/02)

(2002/C 97/08)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 februari 2002 beroep ingesteld tegen Portugese Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. Caeiros als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Portugese Republiek, door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om uitvoering te geven aan richtlijn 2000/25/EG⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2000 inzake maatregelen tegen de uitstoot van verontreinigende gasen en deeltjes door motoren bestemd voor het aandrijven van landbouw- of bosbouwtrekkers en houdende wijziging van richtlijn 74/150/EEG van de Raad, niet heeft voldaan aan de krachtens artikel 9 van richtlijn 2000/25 op haar rustende verplichtingen;
- subsidiair, vast te stellen dat de Portugese Republiek, door de Commissie niet onverwijld van die bepalingen in kennis te stellen, de krachtens artikel 9 van richtlijn 2000/25 op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Portugese Republiek in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Ingevolge de artikelen 10, eerste alinea, en 249, derde alinea, EG zijn de lidstaten waarvoor een richtlijn bestemd is gehouden, deze in nationaal recht om te zetten in dier voege dat zij binnen de gestelde termijn haar volle werking ontplooit. In casu is die termijn op 29 september 2000 verstreken zonder dat de Portugese Republiek de noodzakelijke bepalingen heeft vastgesteld.

⁽¹⁾ PB L 173 van 12.7.2000, blz. 1.

Beroep, op 15 februari 2002 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Portugese Republiek⁽¹⁾

(Zaak C-45/02)

(2002/C 97/09)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 15 februari 2002 beroep ingesteld tegen Portugese Republiek door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door A. Caeiros als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat de Portugese Republiek, door niet binnen de gestelde termijn de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn om uitvoering te geven aan richtlijn 2000/2/EG van de Commissie van 14 januari 2000 tot aanpassing aan de technische vooruitgang van richtlijn 75/322/EEG van de Raad wat de onderdrukking van door motoren met elektrische ontsteking van landbouw- of bosbouwtrekkers op wielen veroorzaakte radiostoringen betreft en van richtlijn 74/150/EEG van de Raad inzake de goedkeuring van landbouw- of bosbouwtrekkers op wielen, niet heeft voldaan aan de krachtens artikel 4 van richtlijn 2000/2 op haar rustende verplichtingen;
- subsidiair, vast te stellen dat de Portugese Republiek, door de Commissie niet onverwijld van die bepalingen in kennis te stellen, de krachtens artikel 4 van richtlijn 2000/2 op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- de Portugese Republiek in de kosten te verwijzen.